

Előfizetési árak:

Egész évre	4 ft
Fél évre	2 ft
Nyolcz évre	1 ft

Szerkesztői iroda és kiadó hivatal: haza a leg nagy szellemi műveltségű és leg gazdagabb költőanyagú, leg szélesebb körű hírdetéseket a minden felvilágosult közönségnek.

Epreskerti utca 694-dik számú Róth-féle ház.

Bérmunkások levélök csak ismert közzé-
lési fogadhatnak el.
A közlötök nem adának vissza.

SZABOLCS.

Vegyes tartalmú hetilap.

Megjelenik minden vasárnapon.

(Egyes száma ára 10 kr.)

Hirdetési díjak:

Minden 4 hasábos poltör-egyszerű hirdetésnél 5 kr., többszörösen 4 kr.

Tudományos hírdetéseket külföldi bankoktól, postai hivataloktól általánosan közölhetők.

Minden egyes betöltés után kiutastóról 30 kr.

A nyilatkozat minden egy hasábos hirdetésnél díja 20 kr.

Az előfizetők, a hírdetéseket megvásárlásnál, 20% nyi kedvezményben részesülnek.

Hirdetéseket felvételnek ifj. Czukor Márton fűszerkereskedésében, a nagy czukrárszda épületben.

Hely Ignác

országgyűlési képviselő beszéde Debreczenben a folyó hó 21-én megéjtett népgyűlés alkalmával.

(Szűnmi nem akaró éljen. Halljuk!)
Uram! Debreczen város polgárai!
Fogadják mindennek ott üdvözlőmetem egy a magam, mint otthon maradt elvárhatim nevében, a kik ajánlhatták, hogy szives meghívásukat nem követették, miután az országgyűlés jelenleg meglehetősen fontos tárgyalások folyának, úgy hogy lehetetlen volt többeknek közlőnk eljönni. Szinte örömmel látom önöket ilyen roppant nagy számmal e mai napon itten összegyűlvén.

Nem vagyok ezáltal meglepetve, tudtam, el voltam arra készülve, nem lehetetlennek gondoltam, hogy akkor, midőn ilyen fontos kérdés kerül szőnyegre, melytől Magyarország élete, vagy halála függ, tudtam, hogy akkor Debreczen város polgárai közöttökben nem maradhatnak. El fogom mondani a legnagyobb nyilvánossággal nem annyira azt, hogy az országgyűlésen eddig e kérdésben mi történt; mert hiszen hála istennek még kevés történt, de el fogom mondani különösen azt, hogy mi fog történni ősszel, mikor ezen törvényjavaslatozt szőnyegre kerülnek, ha időközben a magyar nemzet össze nem szedi egész erejét és oly nyomatást nem gyakorol képviselőire, vizsgálzatnak arra, hogy elhárítsák Magyarországot azon veszélyt, mely fenyegeti azt azon esetre, ha ezen törvényjavaslatozt törvényvé válnak. Meltőztatnak tudni tisztelt polgártársaim, hogy 1867-ben, a mikor az egységessé létrejött, meg lett kötéve kereskedelmi és vámosszövetség is, melyben ki lett mondva, hogy amár Magyarország és Ausztria politikailag egy nagy monarchiát képeznek, de kereskedelmi és vámügyi tekintetben egészen két önálló független állam, de mert szomszédosabb vannak egymással és mert sok a kereskedelmi és ipar összekötöttség a két állam közt: barátságos szövetségre fognak lépni 10 évről 10 évre, oly annyira, hogy ez az egyik vagy másik állami érdekének megfeleljen, ha a 10 év lefolyik, sőt az első 5 év ha lefolyik is, és az egyik vagy másik állam meggyőződik arról, hogy ez a szerződés ráéve, iparára, kereskedelmére és földművelésére nézve káros, akkor kimondja maga a törvény, jogában áll azon államnak azon szerződést felbontani, megpróbálni az újabb egyezséget jobb feltételek alatt, és ha keresztül vinni nem lehet, jogában áll ezen államnak önálló vámterülettel felállítani, sorompót állítani fel a két ország közt. (Éljen.)

Ezt mondja ki világosan az 1867-iki törvény és ez képezte a volt deák pártnak legnagyobb büszkeségét, mert mindig azt monddta, igaz, hogy mi fontos politikai jogokat felelőztünk, de tettük azért, hogy megmentsek Magyarországot anyagi jólétét, és azért kikötöttük a szerződésben, hogy anyagilag fenntartjuk függetlenségünket elannyira, hogy akkor egész szabadon rendelkezünk. (Éljen.)
Na most mi történt? A törvény által előszabott idő lefolyt, a kormány alkudozásokra lépett a bécsi kormány, hogy ezen szerződést változtassuk meg, miután meggyőződött az egész ország róla, hogy ez reudvíly nagy kárára van a nemzetnek. (Igaz! Ugy van!) Hosszú hónapokon át tartottak az alkudozások, nyugtalanul várta az egész nemzet, leste napról napra, óráról-órára a híreket, melyek jöttek, hol Pestől, hol Bécsből, titokban folytak az alkudozások, lehet ténsegg volt bármit is megtudni, akárhánszor interpelláltak a kormányt az országgyűlésen, mindig azt monddta, hogy még az alkudozások folyának, erőt nyilvánvalóan nem beszél; természetesen annyi inkább növekedett a nemzet kíváncsisága, midőn végre az alkudozások befejeződtek, a minisztertanács haza jött, megjelent az országgyűlésen; folyó hó 20-án megkezdte az országgyűlési tárgyalásokat, az elnök előadta, micsoda kérdések kerülnek most napirendre, mindenről volt abban szó, csak arról nem, a mi legfontosabb, a mi a nemzetre nézve életkérdés, hogy mi történt Bécsben, hogy miben állapodott meg a kormány. (Itt a hiba. Közbeszólások.) Ekkor mi felszólaltunk az országgyűlésen és azt monddottuk:

hogy miért nem tesz a miniszterelnök jelentést arról, — hogy minő vége lett a bécsi alkudozásoknak? — Ekkor a miniszterelnök a kormány nevében azt felelte, hogy a kormány semminek semmi jelentése nincs, hanemha ezen alkudozások alapján, melyek Bécsben be lettek fejezve, meg fogja csinálni a tvjavaslatozt, azo-

kat majd ősszel be fogja terjeszteni az országgyűlésnek és ekkor joga lesz minden képviselőnek hozzászólani, mindazáltal mondá, ha valaki interpellálni fog engem, akkor válaszolni fogok; ekkor mi megértettük, hogy mi a kormányának a célja; a célja t. i. az volt, miután előre tudta, hogy ha most mindjárt tárgyalásra kerül a dolog, ez alkudozást, mely rosszul lett megkötéve, a ház többsége meg nem savazná; ezt végkép akarta kikerülni, hogy valaki intőzéven hozzá interpellációt, erre ő felel, a ház többi tagjainak nincs joguk hozzá szólani, csak az interpellálóknak, — akkor a ház tudomásul veszi és akkor ő nyugodtan átéli ezen néhány hónapot, mert a többség beleegyezett, mihelyt megadta a vétte. Hogy a kormány ezen célját megakadályozni, hogy ezen törvényt, meghívást, hogy ezen fontos tárgyban az országgyűlés egy képviselő felszólalására 5 percz által határozatot mondjon; — mi abban állapodunk meg, hogy igenis interpellálni fogok egy képviselő a minisztert, de előre ki fogjuk jelenteni, hogy bármit feleljen a miniszter, erre nem fog vissza felelni, nem fog ítéletet mondani, egyszerűen tudomásul fogja venni, mert ezen dologban az ítélet mondas a nemzetet illeti, — annak pedig idők k-ll engedni, hogy isme-j meg és bírálja meg, akkor mondja meg, hogy akarja-e, vagy sem. (Éljenés.)

És így eslekedtünk. Simonyi Ernő barátom interpellációt intézett a miniszterelnökhez, hogy miben állapodtak meg Bécsben. A miniszterelnök elmondta. Ez volt az, amit mi igen ohajtottunk, hogy hivatalosan legyen elmondva, hogy miben történt a megállapodás és erre nem feleltünk semmit, ezt kívántuk tudni, a bírálókat feltartjuk a nemzet számára, mi egyszerűen tudomásul vesszük. (Éljenés.) És ezáltal tudomásul vette az egész ház, el lett érve az a cél, hogy tudomásul vettük, nem mondunk most rá semmit, majd ítéletet fog mondani felette a nemzet. (Éljen.)

Miután mi azt azon nyilvánbó tettük, hogy a nemzetnek ideje legyen nyilatkozni, magunk is gondoltuk, hogy most lesz a magyar népben annyi érzés, hogy városokról városokra összehívulva, részletesen, alaposan megbeszélje, megvitassa ezen kérdést, ne ámsítsa magát, hangzatos szavak által, hanem nézze meg magának a dolgokat lényegét és mondjon ítéletet, szándékunk volt felszólítást intézni Magyarországot összes népéhez, hogy ezt tegye. Annál nagyobb örömről voltunk, mikor megértettük, hogy Debreczen város bennünk e szándékban megeléjött, és hogy minden felszólítás nélkül saját érzelmeit köveve, ezen népgyűlés a mai napra összehívta. (Hosszú s dörögő éljenés.) Uram! azt kérdeik tőlem, hát mit felelt Tisza Kálmán azon interpellációkra? Mit mondd? Miben történt a megállapodás Bécsben? El fogom azt mondani röviden, csak egyet bocsátok előre, hogy mi azt tudtuk, mielőtt ő beszólta volna az országgyűlésen, mert olvastuk a bécsi és pesti lapokban is, de neta akartuk hinni, bármennyire képesek vőntuk feltetni, mint ellenfél, az ellenfél kormányról, mégsem akartuk elhinni, hogy a magyar kormány ilyen egységességet aláírjon.

Fájdalom! a mit a miniszterelnök az ő válaszában elmondott, szörül-szóra megerősítette, mindazon nyomasztó, szomorú mondatnám gyászhiértek, a miket az újságok Bécsből hoztak. — Miben állnak ezen egyezségek főbb pontjai? Meltőztatnak tudni, hogy szó volt a vámuügyről és a bankügyről. Magyarország 10 éven át érezte, hogy ezen szerződés, — mely közté és Ausztria közt fennáll, tönkre teszi kereskedelmét, lehetetlennek teszi iparfejlődését, miért nagyon természetes dolog, hogy Ausztriának századok óta védvámok mellett fejlődött iparával lehetetlen, hogy versenyezzen ezzel keletkező ipar, szabadon hozván be Ausztria Magyarországra minden portekáját, és úgy, mint vilheti a debreczeni ember portekáját akár Szoboszlóra, akár Karczagra, nem fizetvén semmiféle vámot. Igen természetes, hogy a magyar kezdő ipar, lehetetlen, hogy ő vele versenyezzen, és így nem fejlődhetik, de nemcsak, hanem a szomorú tapasztalás azt is mutatja, hogy azon ipar is, mely a multban ki volt fejlesztve, még az is tönkrejutott; idezék nehanat; volt Magyarországnak, nem megyek messze, hátra az időben, — 1872-ben 26 czukorgyára, a mai nap van 14; meltőztassék felvenni, hogy azon 26 czukorgyár csupán csak a kincstárnak évenként 1.200.000 forintot fizetett, meltőztassék felvenni, hogy csupán maga a kincstár mennyit vesz el ezek-lokra ezek bukása által. Ez a legcsékkélyebb a legfontosabb az, melyet vesz az iparvilág, veszt a földművelésvilág és az egész környék, melynek

ezen gyárak életmódot nyújtottak, a munkások, a napszámások, asszonyok, azok el voltak foglaltva, kenyér nélkül maradtak. Volt Magyarországon 1872-ben 1250 szőgyár, mai nap van 520; hogy egy másik példát emítsek, Magyarországnak egyik legfontosabb termelése — mint meltőztatik tudni — maga a gyapjú; ha mi e gyapjút idebet az országban feldolgozhatnánk, szőveket csinálhatnánk belőle, roppant nagy nyeresége lenne benne a kereskedelemnek, vagy a termelőnek és magának az iparosnak, ki azt szövetté feldolgozza; igenám, de miután köztünk és Ausztria közt semmi sorompó nincsen, ő a határon bezohat ide mindent. Mi történt? Mi aduk el neki a nyers terményt, ő hozza nekünk a szövettet, minden darab ruha, a mi rajtuk van, Bécsből jön. És mikép áll a dolog a hivatalos kimutatások szerint? Magyarországot kap évenként 26 millió forintot és aztán visszavesszük tőle ugyan- ezen gyapjúnkat szövét és öltöny alakjában 89 millió forintot, tehát csupán csak egy árucikkkel Magyarországot veszít 54—60 millió forintot. És uraim, ezek nem oly dolgok, — a miket én itten monddok és a mire nézve valaki mást mondhatna, mert ezek a királyi miniszterium által közzétett hivatalos kimutatások, a mit itten monddok, ezekkel nem lehet disputálni, ez szent, ez szám, a melynek nicsen igénye, vagy nemje. De hogy általános- ságban megérthesse mindenki, hogy miben áll ezen viszony, miután lehetetlen minden egyes árucikkre kiterjeszkednem, ideg felemlitem azt, hogy Magyarország összes kivitele, t. i. ami Magyarországot gabolnáiból, gyapjúbán, marhában, szóval mindenféle termékben kivisz az országából, az meg 300 millióra egy esztendőben; tehát mi kapunk 300 milliót; — de a behozatalt, a mi porteká be jön Ausztriából, mi beveznek ök tőlünk, — felmegy 480 millió; — tehát mi pótolunk minden évben 160—180 millió forintot; adnak ki olyan pénzt, a mi az országban maradna, ha önálló vánterületünk volna. És mindez még nem elég! azon fenálló szerződés szerint, melyet most a kormány megújít 10 esztendőre Magyarországot közevetelt adóját, pl. a sör adót, a dohányt, — a sőjvédéket, a bélyegeket mind egyformán meghatározatni, egyformán rendezni Ausztriával, a mi olyan lánc a mi kezünkön, hogy valahányszor szó van arról, — hogy az állam kincstárjövendelmét szaporítani kell, a kormány kénytelen az egyenes adóhoz folyamodni, mert másképp az indirekt adóhoz nem nyulhat, ha csak Ausztria bele nem egyezik, hogy az ott is így legyen. Ha megmondjuk, hogy minékünk gazdag dohánytermelésünk van és mégis kénytelenek vagyunk a dohányt oly módon kezelni, mint Ausztriában; nemcsak, hanem a mi drága jó magyar dohányunkat, melyet ezeltől Európának minden tartományából kerestek, vetek, mi törvény szerint kénytelenek vagyunk Ausztriának oda adni azon, mint a menyire hitthon nekünk került. Felesleges egybeír- ant így tisztelt polgártársaim, hogy én ad- jam elő, hogy Magyarországra mennyire káros ezen szerződés, felesleges azért, mert hiszen mindegyik polgár érzi, érzi saját javát, érzi mindhelykét. ... mindentűnt; de felesleges azért is, mert hiszen ezt a kormány maga bevallotta, sőt bevallja mai nap is, nem tagadja, hogy ezen egységessé nagyon rossz Magyarországra nézve — káros, hanem csak azt mondja, hogy valamivel mégis jobb a másiknál. (Derűtség.)

En azt hiszem, lehet, lehetnek emberek Magyarországnak, kik azt mondják, hogy mi minden érem Ausztriával a lehető legrosszabb összekötöttségben akarunk lenni, belágyjuk, hogy ez nagyon káros, hogy ez igen rossz, de nekünk még is Ausztriával kell maradni, azt értem, ez személypolitika, hanem hát értem, de ha valaki azt akarja mondani, hogy ez nem káros Magyarországra nézve, hogy lehet még autzán is tovább menni, ezt nem értem; mert ez oly dolog, mintha kényszeríteni akarának ezt 3 éves kis gyermekeket, hogy egyforma lépést járjon egy nagykorú férfival. (Ugy van!) (Igaz!) Meltőztassanak megengedni, hogy amár nagyon közönséges hasonlat, de miután úgy is megvilágosítja jól ezen helyzetet, hogy elmondjam azt, a mit már egyszer elmondtam másutt, a mit észrevettem tavaly nyáron, midőn lent a Balaton vidékén jártam, épen egy népgyűlésre mentem akkor is; este járkáltam el a faluban s elmenvén egy közönséges falusi gazda elől, láttam, hogy egy vén asszony ott áll, ki a libát maga köré gyűjtötte, hogy etesse; miután a fővárosba azt ritkán látom, megállottam és nézegettem, midőn láttam, hogy az asszony hátra megy a csűrbe és visszajön egy rettenetes hosszú deszkával a há-

tán, nem bírtam tovább ellentállani, s kíváncsian közeledtem ezen asszonyhoz s monddam: „Némámszony, magyarázza meg nekem, hogy mit csinál itt ezen hosszú deszkával?”

„Uram! En etetni akarom libámat, de vannak itten nagy és apró libám, ha együtt hagynom őket, a nagyok elszedik az aprók elől, közöbök teszek deszkát, külön vázatom őket, és így ezek is jól laknak, amazok is. (Zajos derűtség.) — Mikor onnan elmentem, gondoltam magamban: lám ennek az egyszerű asszonynak mennyivel több esze van, mint némely híres államférfiúnak. (Derűtség.) Mig az a híres államférfiú nem akarja belátni, hogy Ausztria nagy libája okvetlenül el fogja szedni az ételt Magyarországot apró libá elől, mit kell tehát tenni, azt a mit tett az egyszerű asszony, sorompót tenni a két ország közé, és akkor meg fog élni a nagy liba és az apró liba is. (Hosszú éljenés.)

Nem kevésbé fontos tisztelt polgártársaim az a másik kérdés, mely ezen alkudozások tárgyát képezte: a b a n k kérdés; — erről is felesleges sokat mondanom, hiszen boldok lak mondhatja magát ezen roppant nagy tömegben egy egy polgár, ha azt mondhatja magáról: én sohasem kerültem zúszorás kezébe, ez a ritkaságok közé tartozik mai nap. (Derűtség.) Mi okozta ezen rettenetes nagy uszort, melynek Magyarországot nagy része már is martalekelt esett? Az a körülmény, hogy a magyar nemzetnek nincs saját jegy kibocsátó bankja, elannyira, hogy mikor önkö elemnek itten esz 70 bankrész, hogy amál egy váltót lementőltassanak, természetes, hogy ennek a bankárnak sincs kincses bányája, ő tul ad ezen váltót, oda adja egy banknak, ennek sincs saját pénze, mert ez kapja Bécsből az osztrák nemzeti banktól; nyerni kell az első bankárnak, nyerni az itteni bankok és így az ez ember, ki itten felvez 100 frtot, kénytelen lesz mindeniknek néhány százleket fizetni és így felmegy 15, 20, 40, 60, szóval a véghetelenségig. (Ugy van. Igaz. Helyes.) Ezt annyira által érte az egész nemzet, hogy képviselő sem a mult választás alatt talán egy képviselő sem, ki programjában ne foglalta volna, hogy ő n á l l ó b a n k o t akar, hiszen az valóságos szegény, botrány, hogy egy nemzetnek, egy államnak, melynek első joga a pénzverés, a pénziadás, hogy ne legyen joga saját biztosítéka mellett saját firmáj, a mit megengednek más országoknak; magán társulatok, munkások, egyes kis mezővárosoknak van k ü l ö n b a n k j o k, és a magyar nemzeti bankja ne lehessen? (Igaz! Helyes!) Ebbe senki sem kétkelődött, hogy meg lesz, és ime mit jelentett Tisza Kálmán? jelentette azt, hogy a független bankot nem bírta kieszközölni, hanem a nélkül, hogy feladja a jogot jövöre, 10 év múlva alaphat Magyarország magának ön á l l ó b a n k o t (?) Oly egyezségre lépett az osztrák kormány, hogy az osztrák nemzeti bank társulat alapítson egy bankot Magyarországnak is, annak neve: M a g y a r b a n k, de tényleg mégis az osztrák nemzeti bank főköja lesz, épen úgy, mint most, csak az lesz a különb- ség, hogy lesz magyar igazgatóság itt Pesten és az osztrák igazgatóság ott Bécsben, ez aketta fog kivezezni néhány tagot vagy választmányba a maga kebeléből, és ezek együtt fognak képezni egy választmányt; itt fognak kivezezni egy alkormányzót, a bankjegy egységessé lesz, csak hogy egy bizonyos részt át fognak tenni Pestre, és hogy a bankjegyre németül s magyarul is rá lesz nyomva, tudják uraim, hogy ez más szóval mit jelent? jelenti azt, hogy mit a régi Deákpart érintetlen hagyott, a miből soha semmi aron Ausztria minden nyomaszása dacára is nem akart közösgépet csinálni, ezen közösgépet megcsinálta Tisza Kálmán. (Igaz! Nem helyes!) Tökéletes k ö z ö s b a n k g y, t. i. k ö z ö s b a n k, k ö z ö s s ú g y, k ö z ö s i g a z g a t o s, k i t m a g a k e b e l e ből választ a közösgépet, tökéletes kis bankügyi delegátó! Autzán lesz a két alkormányzót felett egy legfelső kormányzó, a bankügyi k ö z ö s m i n i s t e r; egész közösgé!

Tisztelt polgártársaim! ha mi meggonddoljuk, hogy itt nem is egy régi törvény megváltoztatásáról van szó, mi szintén meg van engedve, sőt a törvényhozás egyik feladata, de szó van itt oly két tárgyról, melynek egyikére nézve maga a törvény kimondja, hogy ha egyezség nem jönne létre, jogában áll a nemzetnek önálló vánterülettel felállítani, a másikkra nézve a törvényben egy szó sincs arról, hogy (Magyarországot köteles Ausztriával egy bankot bírn); ha oly kérdésre nézve, melyre törvény szerint, fejedelmünk esküje szerint

T. Szent-Márton, 1876. máj. 21.

T. szerkesztő ur!

Midőn e sorokat írom, agyálly és felem tartja fogva a sziveket a Tisza rohamos áradása miatt, a mennyiben naponta két lábnyit is árad, kaszálóink lapályosabb helyeit már víz borítja, a falu alatt levő vízenyő helyen tenger terül s az ár még egyre szaporodik, ha ez még két-három nap így tart, kaszálóink tökre mennek s marháink iszonyú éhségnek lesznek kitéve. Nézi a feladogat folyam taktéjköz hullámzását, szemlélni a sebesen rohamo — olykor-olykor felbukkanó fatörzseket, látni a tömérédek elrabolt tárgyak kavargását, melyek gyorsan usznak lefelé, oly látvány, mely borzadással tölti el mindenki szívét, ki kissé gondolkodik tud.

A télen is, midőn kiterjeszté romboló karját, az eszenyi erődök körülbelül 5—600 ölfát ragadt el áradásával; tudva az ily eseményeket, mely fájdalom fogja el a szívet az úgy fadarabok látására.

De nemcsak ragadozásaival tartja rettegésben a part lakókat, hanem leginkább rombolásaitól, szélesely moratórjától félnék. Csapott, daczára a nagyszerű munkálatoknak, örökös fölemben tartja, kerjéit lassankint eloptojta, a mellette elvonuló vasúti híd sorsa lét és nem lét közt ingadozik.

A folytonos esőzés, mely hetek óta tart, nemcsak az említett áradást okozza, hanem tavaszi veteményeink kelését s fejlődését is gátolja. A kikelt tengeri és krumpli levelek is sápadtan sáhojtogatók az egek uralozó egy kis napfényes időért.

Végre fájdalmas érzést szül a Tisza áradásának látása, nemcsak a mező-gazdák, hanem az hyencezek szívében is, ugyan az eddig oly nagy mennyiségben fogott kellemes új kecsge teljesen elűnt, nem tördőve a halászköz sopánkodásaival s bosszankodásaival.

Legvégtül fájdalommal tudatom, hogy a máj. 20. és 21. roppant nagy véghetetlenül sok kárt okozott vidékünkön. Agódvá, reméltellett mezők végzetes jövnök elibe.

Tisztelettel

Záborszki.

CSARNOK.

(Párisi. Diadal kapuk. A börze. A szerencse hajásai s szerencséi. Az elvesztett léptek terve.

Place Vendôme a város legszebb részében a 134' magas Vendôme oszloppal, melyet I. Napoleon a csatában nyert osztrák agyúkból öntetett. Belsejébe bejárat van, azonban 170 lépcső vezet annak csúcsáig.

A Place du Carrousel, a tuellerie palota s a Louvre közt. E téren látjuk az Arc de triomphe du Caroussel. Hetedik Severus diadalívének másolata a mely még máig is létezik Rómában. A négy oldalán láthatók a „Tiltsiti béke, az austerlitz csata, az ulmi egység, a francia sereg bevonulása Bécsbe, a pozsonyi béke. Mindezek egy bronz csoportozatot képeznek, helyeize egy fúzeszekerébe, huzatva 4 lo által, melyeket az újrabécsit istennője hajt.

Place de la Bastille. A lerombolt Bastille helyén emelkedik a szép Collone du Juillet (Juliusi szobor). Emeltetett az 1830-ai diki forradalom emlékére: e szobor alá vannak eltemetve a forradalomban elesett harcosok nagyrésze. A szobor tetején díszlik a szabadság geniusa, aranyból készítve.

Place du Chateau. E tért a győzelem szép szobra a Collone de la Victorie díszíti.

Szamosabbak még a nevezetesebb térek, melyeknek azonban részletes leírására nem bocsátkozom, hanem csak névleg említem meg azokat. Ilyenek a „Place des Victoires, de l'hotel de Ville, de l'Opera, du Palais Royal.“ stb.

Diadal kapuk. Arc de triomphe de l'Etoile. A francia fegyver dicsőségét alapított 1782—1836-ig. Oldalán láthatni az Austerlitz csatát.

A boltozat alá 480 név bevésve, a hol a francia sereg harcolt: közte találjuk Raabot is. Tetejéről legszebb kilátás van Párisra s környékére; valami elragadó inuen szemlélni a hullámzó várost.

Arc de triomphe de la porte Saint-Denis.

A hasonnevű utca végén, 72' magas s épen oly széles pompás diadalkapu. A kapu a város költségén XIV. Lajos győzelmeinek emlékére emeltetett. — A faragványok rajta a Rajnán való átkelését ábrázolják. — Megemlítem még a Saint-Martin diadalívet, mely a hasonnevű elővárosba vezet.

Páris szűk épületek közé tartozik továbbá a börze La bourse. Mily nagy tolongás! Hogy sietnek az emberek!

Észök van érte... a szerencsét magunkévá kell tenni, megvárni azt az utgátokra. A sül galamb — hiába — nem repül a szánkba.

De kik azok ott a másik oldalon, a kik oly megeledt arccal nézik a tolongást?

Ezek a kor szerencsésai, a pénz királyai, a kiket a börze meggazdagított. — Nézd, mily megvetőleg tekint a leghitványabb s a tömegerre! De hiába, most olyan korszakban élünk, — a melyben a pénz a valódi igaz hatalom!

A börze egy corinthusi templom mintájára készített épület. Nagyszerű collonájára 64 oszlopon nyugszik.

egészen szabadok vagyunk, ilyen dologban mutatunk oly gyáva meghunyászkodást, tessék elhinni, hogy Ausztriával többé nem beszélhetünk szóba sem fog állni velünk. (Ugy van! Igaz! Halljuk! stb. felkiáltások.)

Eddig csak azért panaszkodtunk, hogy kemény, szigorú, szerintünk a hazára nézve oly törvényeket hoztak; most arról van szó, hogy még az a kevés is, mely eddig fel nem lett áldozva, melyre az osztrák kimondotta, hogy szabad rendelkezésünk alá, ezt is feladjuk-e? (Nem halad! Nem adják fel!) Amde — kérdezik talán — miért tesszük ezt? Mit mond a kormány? miért állott rá ezen egyezsre? Hiszen olvasták a lapokból, és hallották talán a minap itten, mikor a kormány emberei itt voltak; mit mondtak ok? Igaz, hogy rossz az egyezség, de most nem lehet egyebet elérni. Miért nem lehet? miért kell, hogy éppen Magyarország lenne az, mely mindig engedjen az osztráknak? Azért, mert azt mondják, ott van a keleti bonyodalom, meglehet, hogy háború jön, és rossz dolog lenne-e, ha háború idején a két állam közt ilyen veszedelmes lenne. Meglehet, hanem kérdem, mióta van az, hogy nem Ausztriának, hanem Magyarországnak kell azzal vigyázni, hogy az osztrák monarchiát veszedelem ne érje. (Helyes! Ugy van!) Hiszen hogy ha veszedelm érheti az osztrák monarchiát, ez az osztrákok annyira érdekli legalább is, mint minket; tehát miért ne engedjen ő? És megjegyzem, hogy mi nem kérünk tőle semmiféle engedelmét, mi nem kívánjuk, hogy ő mi értünk feloldozza magát, mi nem akarjuk elvenni az ő bankját; tartsa meg magának, mi nem akarjuk megtiltani neki, hogy vámor vessen saját portékáira, mi azt kívánjuk, hogy a mit mi engedünk neki, engedje meg ő is nekünk; erre teljes jögnak van. (Helyes! Eljen!)

De tulajdonképen nem is mondtott ő semmi vilagos okot, csak sejteti a közönséggel, hogy roppant nagy baj lenne, hogyha ez egyezség létre nem jönne. Először is azt mondom, hogy ha igaz is lenne, hogy tartanunk kellene a bajtól, hogy nem bolond ember-e az, ki mert fél az árvtól, bele ugrik a Tiszába? hiszen többet az áríz sem tehetne, minthogy megfalszthatja; vagy az a katonai, ki mert fél a csatától, főbe lövi magát; hiszen háborúban sem törtenhik egyéb, minthogy főbe löhetik. (Derűtség.)

Már pedig t. polgártársaim! az mind ugy van, bár mily baj érje Magyarországot az egyezség el nem fogadása esetében, még nagyobb baj lesz az, mit az egyezség reánk hozna, ha ez egyezsget elfogadná a nemzet; és aztán, kérdem, ha már ki akarják okoskodni, hogy ezt el kell fogadni, miként bírnák ok megfélemleni egy másik kérdésre, melyre okvetlenül felelni kell értem, honnan fogjuk mi fedezni az államhiányok hiányát? Hiszen mindenké tudja, hogy 35 milliónyi évi hiánytalan, deficitell állunk szemben; Tisza Kálmán nem egyezsre, de százsor kimondotta, hogy Magyarország csak e mellett állhat, mit már megrett, s a vámu és bankügy és bányakügy és czérszerű megoldásával lehet megmenteni, tehát ez volt a legutolsó reménysugara még ő szerinte is. És most mit látunk? Emlétek másfél év alatt 20 millióval az adókat, és mégis maradt 35 millió frntnyi deficit, most megkedzdetek a vámu és bankügy és bányakügy, ebből az összes haszon lesz 1 és fél millió ft, holott a vesztés 30—40 millió; honnan fedezzük e sok pénzt? Azt fogják erre talán majd mondani, hogy pénz miatt egy nemzet nem bukhat meg, hogy más államoknak is vannak adósságai, még sem bukhat meg. Dicsánatot kérek, ez először nem igaz, a történet felmutat akárhány példát, hogy a nemzetek többnyire anyagilag pénzügyi bukás folytán pusztultak el; másodszor, ne feledjük el, hogy a mi sorsunk, helyzetünk nem hasonlítatható össze más nemzetekével. Ok azt mondják továbbá, hogy mi nem is sejtjük, minő nagy baj történék, ha az egyezség létre nem jönne! Jól van, nem vagyunk próféta k, de ez megmondhatom mi történik azon esetre, ha az egyezség létre jön. Történni fog az, hogy miután képtelének leszünk az államháztartásat tovább így fenntartani, majd fog akadni egy ember, azután lesz belőle ár és lesz belőle többség, mely egy szép napon azt fogja mondani a magyar országgyűlésen: Uraim! ne ímítsuk magunkat tovább, mi nem bírjuk fenntartani az államot, vessünk véget egész neki, utóvégre is egy a fejedelmünk, egy a hadsergünk, egy a vémenterületünk, egy a bankunk, egy a mindegyük. Mire legyek két állam, két országgyűlés, két nemzet? Legyen Ausztria! punkum! (Ugy van! Igaz!) Ez fog megtörténni, ennek még hazánk elje, nem arról a nehány millióról van itt szó, melyről beszélünk, nem ezekről az unalmas dolokról, szeszről, czukorról, sörrel; de szó van Magyarország létéről, jövőéről; hogy legyen-e jövőre egy Magyarország, vagy sem. (Eljen Magyarország! Legyen Magyarország!) Hala isten, mondom, sikerült nekünk megakadozozunk azt, hogy az országgyűlés ítéletét mondjon ezen nagyfontosságú kérdés felett, sikerült nekünk időt nyernünk a nemzet számára két, három hónapot, hogy ez idő alatt jól, értelem megfontolhassa a dolgot ez ország népe, a ítéletet mondjon, és izenje meg képviselőinek, hogy jellejnek meg köztük s adják elő, mit szándékoznak tenni, vagy izenje meg nekik, hogy legyen egyezség ellen szavazzanak, másnékent megvonnak tőlük a bizalmat. (Helyes!) Hogy mennyire fontos e kérdés, hogy mennyire káros ezen egyezség, ezt nemcsak mi mondjuk,

kik — fájdalom — rég eldörtélték; hanem láthatjuk azok abból is, hogy még a szabadelvű párt kezeiből, mely alig egy évvel ezelőtt egy óriási nagy pártta elvadtott össze, a régi deak, és a régi bulköpöz párt; ezen egyezség ellen megint kelt székadt, és több mint 90 képviselő a kormánypartból kiépt. (Eljének!) Igaz, hogy azok, kik a szabadelvű körből kiléptek, nem hívtel mind az ő önálló vámnak, és nem mind hívtel a független banknak, de az bizonyos, hogy ezen egyezsget semmi áron sem akarják, ok kimondják, hogy akkor is, ha lehet létrehozni Ausztriával egyezsget, kell más feltételek alatt; ilyen körös feltételek alatt lehetetlen, hogy a magyar nemzet elfogadja azt. (Eljen!) Mi, mint mondtam, megvayunk róla győződve, hogy bármennyire mesterkéltünk is, Magyarország érdekeit csakis az önálló vámenterület és önálló bankkal lehet megmenteni, ok azt hiszik, hogy lehet más uton is, de egyértelműen abban, hogy ezen egyezsget nem lehet elfogadni; ez lévén a főczél életünk, hogy ezen egyezsget az országgyűlés által ne szentesítsék. A poigárok kötelessége ezek irányában, legyenek azok a függetlenségi, legyenek a szabadelvű párt tagjai, oda hatni, hogy ezen egyezsgetől ősszel ellene szavazzanak, mert ha van dolog a világon, mely nem pártkérdés, hanem nemzeti kérdés, ugy ez az! (Ugy van!) Mert nem arról van szó, — hogy egyik vagy másik párt győz-e, hanem arról, hogy Magyarország Magyarország maradjon-e, vagy ne! (Eljen Magyarország! Maradjon!) van rá példa a történelemben. Ott van az egyezsre azon líres s batalmas ország, még hatmasabb Magyarországúnál is, Skócia, mely most Angolországba van beolvastva; hosszú századok óta élt mint önálló független ország, élt Európában annyira, hogy nem egyezsre, de több ízben történt, hogy ő mentette meg Angliát is. Anglia királyai veszély idejében Skóciában kerestek menedéket, segítségét; történt azután, hogy közös viszonyba léptek Angliával, és így ment elore években által, égen ugy mint mi; beleegyeztek akkor kereskedelmi egyezsgekbe, beleegyeztek vámu egyezsgekbe lassan lassan, míg egyezsre megtörtént, hogy felmerült az a szó, hogy mire való ez a felesleges kötekezés? Hogy legyen mind egy Anglia, és egy történet, hogy beolvadtott annyira, hogy a Skótkörök annyit tudnak ma, hogy kezük ruhát viselnek, melyet Skót szövetnek neveznek. Adja az isten, hogy ne jöjjen el az az idő, hogy egyezsre annyit tudjanak a magyarokról, hogy attólát viseltek, hogy szinpadon nutassanak magyar embert.

A mi önöket illeti, mint észreverték t. polgártársaim, én a dolgotól szóltam, az emberekről semmit, arról én nem szólok, nekünk mindegy az, hogy ki az, mi a neve annak, ki tündezelet a magyar nemzetet el akarja fogadtatni. Bizonyos, hogy mert éppen Tisza Kálmán az, nagyon emeli az embernek felháborodását, emeli a hazafi keserűt, hogy épen azaz ember tegye, ki hosszú éveken át velünk együtt kimutatta a magyar nemzetet ezen szövetségek káros voltát, hogy nemcsak megújítja, hanem még hozzá töldja a bankügyet is; ez a legfájdalmasabb a világon, de rám nézve mindegy, de nem lehet mindegy Debreczen városára nézve! Ne feledjük el, hogyha ezen egyezség folytán Magyarország tönkre megy, az utókor nemcsak azokat fogja átkozni, kik ezt megszávták, de átkozni fogja azokat is, kik oda küldték ezen képviselőket. (Igaz! Ugy van!) A mi kor egy rossz generális csata vesztésben elveszti a csatáját, az utókor nem beszél csupán a generálisról és egyes katonáról, hanem felelős érte az egész hadsereg. — (Ugy van! Helyes!)

En, méltóztatnak tán emlékezní rá, midőn másfél évvel ezelőtt volt önökök szerencsém, akkor is kimondtam és mondom most is, hogy a t. polgártársak, kik egy férfit annyit éven át, annyit becsülséssel, tisztelettel, szeretettel vettek körül, fájdalommal válnak meg tőle, fájdalommal bírják elhinni, hogy ez nem az, a ki volt, hogy nem képviseli azon elveket, miket ő maga a mi szíveinkbe öltött: ezért történt, hogy a mostani választások alkalmával, daczára annak, hogy a helyzet nagyon homályos volt, mégis öök mind a 3 kerületből kormánypartit választottak meg, volt balközépit, mert mindenki azt gondolta magában: lehetetlenség, hogy ezen emberek, kik a mi leveinkre ennyi éveken át esküdtek, meglehet, hogy miután látják, hogy egyesek uton nem tudják elérni, kerülő uton fogják bevenni a várat, mint Tisza Kálmán maga mondotta, de megváltozott a helyzet. A kerülő utat megcsinálták ugyan, de nem hogy bevegék a várat, hanem azért, hogy feladják. (Ugy van!) Ödág nem szabad vinni egy ember iránti szeretetet, ödág nem szabad vinni egy ember imádatát, hogy ezt mondja: látom, hogy ez hazámra nézve káros, veszedelmes, de mégse bírom elhagyni ezen embert. Ember, ember, ki előbb-utóbb meg fog halni, de a hazának élni kell. (Hosszas Eljének.) En mindezek folytán közönettel mondok önöknek magam, barátaim s az ország nevében, hogy ezen üdvös megalom megindították. Ha — mint reménylen — ezen mozgalom folytán, mely országsetre meg fog indulni, a képviselők be fogják látni, hogy ezen egyezsget nem fogják megsvazszani, hogy lehet, nem szabad! egy főrdem önöket Debreczen város polgárait fogja illetni, mint előket, kik ezt megkedzdték. Isten étesse önöket! (Hosszas, zajos, szünni nem akaró Eljének.)

Palais de Justice (Boulevard du Palais). A régi várnak az eredete, a mely hajdan számtalan tornyaival, folyosóival itt állott, elvész a francia monarchia első korszakában. Szent Lajosról mondatik, hogy ő a palotát nagyoobbította s szépítette.

XIV. Lajos király 1787-ben pompásan felépítette a palotát. Belsejében egy igen nagy tere van a Salle des Pas-perdus (az elvesztett léptek tere).

Borzalommal gondol lelünk azon kínzásokra, melyeket e régi falak láttak.

Falak közt hangzottak el a szép Mária Antoniette átkos szavai, kimondhatlan fájdalom! — A Salle des Pas-perdus felett van a Conciergerie, a hol a halálra ítélték felett olvastatott fel az ítélet.

Páris borzasztóbnál borzasztóbb jelenetekkel volt színhelye. A „párisi vérmezező“ egyike a legcsománnyabb jeleneteknek. midőn IX. Károly alatt, Bartholomáus éjelen (24—25 aug. 1572). — miután edláb a hugenottakkal 1570-ben békét kötöttek ezek fejed Cologny-el emeltették a királyi vár harangjainak megkondulására a városban levő hugenották a legiszonyabb módon mészaroltattak le. Csaknem 30 évig tartott ez öldökös, majd minden provinciában, s 30,000 ember lett annak áldozata. A pápa erre örömmepet tartott, s boldognak mutatta magát.

Színházak. A luxemburgi pompás kert. Boulougi erdő.

A színházak között az elsőség mindenestire a Grand-Operát illeti. Valóban, Franciaország elég gazdag megfizetni dicsőségét! Allitják, hogy e színház háromszor akkora, mint a pátervári, a mely eddig a legnagyobb volt. Ah! mily fény! Azt hiszi az ember, hogy tündérlátványban van. A nagyszerű csarnok 30—40 millió frankba került. A színház örökösen szoflva van. Jókonyan-előadás alkalmával kétezer jegy is elfogy. — igaz, hogy a közönség az előcsarnokba is beszurol. A színházívalat felette vakmerő. Az ének évenként 800,000 frank, a táncz 340,000 fr., a zene 150,000 frankba kerül; ugy, hogy minden évi költség együtt vége 1,700,000 frankra is lemegy. Mondják, hogy egy tünényes darab előadása 230 ezer francaba kerül, — mily borzasztó sok pénz!

Theatre Francais. (Rue Richelieu) a nagyobb drámai művek adatnak elő benne. — Itt játszott egykor az ismétett Le Couvreur A dréenne, ki magát a színeszetnek szentelvén, azon oly fényes sikert vitt ki, hogy emléke századokon átviláglék. lelkesít, buzdít, s hat.

Theatre Lyrique. E színház még mindig a szép világy egyik gyűhelye. Leginkább olasz operákat szoktak benne előadni.

Varietés. Szabadabb vigjátékok, operettek színháza.

Páris legalább 32 színházal dícsékszik, ezenkívül számos lovárdíval, panorámával. — Egy darabot a színházban 2—3 hónapig is játszanak, s így — természetes — a tagok mindig jobban bele gyakorolhatják magukat szerepökbe. A színházakban a csengetésen kívül a színpad közlül hallható három nagy ütéssel jelentik a darab kezdetét. Az előadás 8—12 óráig is eltart, mert csaknem mindig két darabot játszanak, az első, mi rendszeren rövid szokott lenni, „Léve rioleau“-nak nevezik.

A luxemburgi pompás kert csaknem elfelejteti velünk, hogy a világyáros közepén vagyunk. Oly friss, oly kellemes itt a lég, oly gyönyörűen díszlenek a virágok, zöldellenek a narancsfák, hogy alig tudunk a pompás helytől megválni.

Mily szépen fehérenek azok a szobrok, melyekben a francia fegyver dicsősége viszcásillámlik!

A kert közeleté to van, hol hatyuk uszálnak, víz szökésel fel. — Mily szép ez mind! A kert végén pompás szökőkút, mit megézni bárki is el ne mulasztson.

Legkedvesebb mulatóhelyem volt e kert. Reggelünként, midőn még a fél város álom-a volt, ide jártam tanulgatni, s gondolkozni szép Magyarországomról.

Ha a kőso párisi életről akarunk ismereteket szerezni, leginkább szemléltetjük azt a szép Parc Moncauxban, Boulevardson, — különösen pedig a Boulevards des Italiens Capucins-on stb., a Champ-Elysées, mit vasárnap esténként általában azonban minden este, valóságos emberraj lep el. Nevezetes kert a Champ-Elysées, a Jardin d'hiver (téli kert), a hol bálók, koncertek tartanak.

(Folyt. köv.)

UDONSÁGOK.

(—) Lapunk mai számában vezérezikünk helyét Helyi Ignác orsz. képviselő ur Debreczenben a folyó hó 21-én megejtett népgyűlés alkalmából beszédének engedték át, miután lapunk szüktére miatt másépik nem is tehetünk, de hazafiai kötelességünknek tartjuk ezt tenni, miután belátjuk azt mi is, hogy rajtuk csakis az önálló vámenterület és független nemzetet jegybank segíthet, s épen ezért óhajtjuk, hogy ne csak mi, a kik nagyobb városokban járunk és kelünk, halljunk és olvassunk ilyen beszédekét, hanem azon vidéki t. olvasónk is, kik egy-egy vidéki lapnál többet nem olvasnak, — s ennek következtében mielőtt a nevezett képviselő ur nagyfontosságú beszédét a t. olvasónk figyelmébe ajánlanánk, felhívjuk, hogy jövő számunkban pedig Verhovai Gyula ur szinte ez alkalmallal elmondott tüzés beszédét fogjuk közzé tenni.

(-) **A majálisok** ahogy sem akartak sikerülni a zord idő miatt. Nem is volt ilyen feltelmes Május tíz év óta. Megérdemelték, hogy mint Törzsmegye az öndi gyűlésen a megyék közül, — kitorlóssék a hónapok tisztessorából.

- **A nagymelóság** u. kir. földmívelésipari és kereskedelmiügyi miniszterünk f. évi május 13-án 9949. sz. a. k. mint rendelvénye folytán Nyíregyháza városnak megengedteték, hogy az ott f. hó 29-én kiltözött országos vásár f. évi június 12-én tartathassék meg. Ennek folytán hivatalosan tétetik közzé, hogy a pünkösdi országos vásár Nyíregyházán június 12-én fog megtartatni. — Nyíregyháza, 1876. máj. 18. K. r. s. z. n. y. Gábor, polgármester.

(-) **A m. kir. igazságügyminiszter** megint átiratot intézett a törvényhatóságokhoz, hogy az alsóbb rangú hivatalnokok a zugirászatot tiltassanak el. E vadak természetesen az ügyvédi kamarákból származnak és nagyon méltányosan, csakohy ez is olyan írott malaszt marad, mint egyéb. Hát különben ugy van az ebben a boldog világban! Egyik ember rontja a másikat.

(-) **A mint halljuk**, a községi jegyzők is petítiót aknart benyújtani, miután a magas kincstár által a mellékes jövedelmek fejében külön jövedelmi adóval rovatnak. De hát ezek szegények kit vátoljanak? No, ezek meg majd az ügyvédekre válnak. Apropos!

(-) **Kineveztetett** a hivatalos lap szerint, a nyíregyházi törvényszékhez Szécske Károly, — ebből nagykarólyi kir. törvényszéki bíró.

(-) **Szinte a hivatalos lap közli**, hogy május 15-től kezdve husz krajczárok levélgjegyek hoztak forgalomba, s már most is kaphatók minden postahivatalnál és levélgjegyrusnál.

- **Az alsószabolcs-hajdúkerületi** reformált tanítói egyesület északkeleti együletének kötelezett és tiszteletbeli tagjai, az e. f. május hó 31-dik napján Szent-Mihályon délelőtti 9 órákor kezdetű vendő értekezlet tisztelettel meghívattak. Tárgyal lezárte: 1. Gyakorlati előadás a) a számgjegyek megismertetéséről az elemi első osztályban, b) a magyar nyelvten elemelőb, a második osztályban; c) bibliai történetekből a harmadik osztályban. 2. Az iskolai takarékpénztárak feletti különböző nézetek tisztázása, az észlelt tapasztalatok alapján. 3. „Eötvös” alap” alapszabályainak ismertetése s a gyűjtőben betöltése feletti intézkedés. 4. Egyleti belügyek. E feladatok letárgyalásakor, esetleg ezek teljes bevévzése előtt is, értekezlet az egyházmegyei reform. tanítói gyűlést intéző elodszáhatlan ügyeinek eligazítása céljából — gyűléstéti közgyűlés alakul, mely gyűléstéti közgyűlésre az egyházmegyei delőrfi tanítói is tisztelettel meghívattak. E gyűlés tárgyai: 1. Az 1875. évi aug. 11-én Hadházon tartott gyűléstéti közgyűlés végzéseire hozott egyházmegyei közgyűlési határozat ismertetése, s ennek tekintetbevévélével — intézkedés a gyámoldia folyó ügyeiről. 2. A gyámintézetikének az országos gyámoldiaszabályzatok csatlóása tárgyában, az esperesi hivatal közvetítésével tésületüköz intézett közzött. miniszteri kérdésre adandó válasz megállapítása. Az idő rövid, az ügyek halaszthatatlanok, mért is a megjelenők — tekintet nélkül az elmaradók számára — határozandnak. Hogy az ügy mindkét oldalról a miénk: tagadni nem lehet, ezt azonban csak személyes részvételünkkel bizonyíthatjuk be. Kelt Hajdú-Böszörményben, május hó 23. 1876. S ó l y o m A n t a l i, központi elnök.

- **Szerencse kívánat.** Örömmel hozom közudomásra részint az érdekelteket, részint a közrészét érdekelnek, mikép debreczeni lakos és ügyvéd Udvarhelyi Károly, — mint a társadalomnak egyik közháznú és munkás tagja agasztó betegségből már felépült; tartsa meg ötöt az ég még sokáig úgy a társadalomnak javára, mint szeretett családjának boldogítására. — Oros, május 25. 1876. Szántai Nagy Sámuel m. k.

(-) **Szomorú emlékek** jelezik május 20. és 21. napjait. Már május 20. viradatán hatalmas fagy támadta meg a korábbi verőfényes napokon feljödött növényzetet, ugy hogy a váluhan közel két centiméter vastagsú jég képződött, s az ekkor elsanýart növényeket a máj 21-iki reggeli szinte erős fagy egészen tökrészilányította. A gyümölcs és szőlőtermékek teljesen vége, a gabonákban roppant kár mutatkozik s ugy lehet, jövöben még telensebb fog mutatkozni. — Idáig a következő hegyekről értesültünk a nagy csapás felől: Téty, Vörösvár, Kaposvár, Brassó, Kolozsvár, Baja, Balassagyarmat, Érsekújvár, Pozson, Lónosz, Jászberény, Magyaróvár, Kassa, Eger, Miskolcz, Késmárk, Ungvár, Szolnok, Gyoma, Arad, Csaba, Szeged, Nagyvárad, Debreczen, Óbecse, Kiskünda, Ljvidék stb. — Tehát ismét országos csapás e szegény nemzetet! Vajon mikor fordítja el fölünk a végzet haragos, baljóslatu arczát?

(-) **Vakáció a honatyáknak.** A képviselelőhöz pünkösztől héten be fogja szüntetni üléseit, s valószínűleg nem gyúl össze ebből szeptember hónap. Lesz tehát elég idejük a honatyáknak, hogy megismerkedjenek választóik nézetével, s így azokat érdemleg képviselhesek, ha ugyan ők is nem azt tartják, mint Jókai — a hajdani nagy demokrata — hangsúlyozott a szabadelvű párt egyik értekezletén, jelesli, hogy „a képviselő nem engedje magát a közvélemény által tolatni, hanem maga idomítsa a közvéleményt.”

(-) **Kállóbol** írják nekünk, hogy folyó hó 21-én d. e. 10 órákor tartattott N.-Kállóba a

vámszerződés s bankügyben egy értekezlet, melyen a választókerület minden részéről számos jelentek meg, pártkülönbség nélkül. Az értekezlet ugy alakult meg, hogy elnök lett: László Alajos, jegyző: Zoltán Gusztáv. Szóltak a tárgyhöz: Bleuer Miklós, Gál Elek, Pető Zsigmond, Zoltán G. s többen, és a kerület képviselőjének egyhangyalan bizalmat szavaztak a vámszerződés megkötése ügyében a szabadelvű pártban tanusított megatartásáért. E határozat a képviselőnek elnök és jegyző aláírásával tudomására hozandó s lapokban közzéteendő.

(-) **Ilyen forma szerepre** vállalkozott — a mint halljuk — egyik szabolesmegyei képviselő, még pedig nem csak saját kerületében, hanem egész megyéjében. Aligha fog vállalata sikerülni! Szinte kéjelgünk, midőn reményében csalatkozva a szomorú dalt zengedi: „Már vissza hazamba, vert seregem!...”

(-) **Szintén Kállóbol** azt az újdonságot közölhetjük, magán értesülést után, hogy az egy év előtt felosztott dalárda, mely működni azért soha meg nem szűnt, sőt legközelebb is több temetési szertartásnál működött egy helyben Kállóban, mint vidéken, újra megalakult 28 tag aláírásával, s mint testület magát szervezte, alapszabályokat készített. Elnökül Pethő Zsigmond urát, a szépművészetek e lánglélek pártolóját, karmesterül Horváth Istvánt, alelnökül Görömbéi Pétert s Nánásy Zsigmondot választotta. Kívánatos, hogy most már állandó legyen az oly szép hirre kapott kálói dalárda tagjaiban a kitartás, tanulási kedv!... (Hát Nyíregyháza?!... Szerk.)

(-) **Meghívás.** A sárospataki ref. főiskola énekarát saját pénztára gyarapítására 1876. év június 1-én Tisza-Tokajban, az „Arany sas” vendőfő tórnémbe táncszállalomal összekötött jótékonygyűlés H a n g v e r s e n y t rendezend, melyre czimzett tisztelettel meghívja Kovács Gábor, a sárospataki ref. főiskola énekarát elnöke. Sárospatak, 1876. május 15-én. Kertés 6 órákor. Belepté-díj személyenként 1 frt o. é. Kegyves adományok köszönettel fogadottnak s hirlapilag nyugtáztatnak. Jegyek előlde válthatók Zákó Soma ur kereskedésében s estve a pénztárnál. Múroszat. 1. „Csatadalt.” Előadja a főiskola énekar. 2. „Szavald.” Előadja Grün József, karta. 3. „Quartett.” Előadja négy karta. 4. „Szerettek.” Engeszer Mátyástól; előadja a főiskola énekar. 5. „Dalünnepek.” Thern Károlytól, előadja az énekar. 2. „Grand polka di bravoua.” Kuhlétől. Zongorán előadja Kazinczy Gábor karta. 3. „Magadál.” Előadja Grün József, zongorán kíséri Kazinczy Gábor. 4. „Alarcz mindenütt.” Előadja az énekar.

(-) **Szerencsétlenség.** Nádat szállítottak nyíregyházai gazdák Kék községből. Midőn lehetőleg csendes menethen haladtak előre megerhelte szekereikkel, egy körülbelül két éves gyermek, a nélkül, hogy a szállított észrevehette volna, a harmadik szekér alá szaladt egy udvarról s a szekér, egyik lábán, a czombja felé keresztül ment. Az egyik nyíregyházai gazda azonnal tiz forintot tett le az ottani törvénybíró kezébe, hogy a gyermek — ha szükséges — orvosi gyógykezelés alá vétethessék.

(-) **Hogy az órák jól járjanak**, azt ajánlja Dillnberger bácsi, hogy azok időnként jó órák kezébe adassanak gondozás s illetoleg rektifikálás végett. Az ám, dehát akkor miöb élnének a vándor órák? Ezek különben is ólőcsöbän dolgoznak s néha pusztá naturalékkal is megelégszenek. — Az igaz, hogy alig mennek ki a faluból, s az óra már vagy pauzá, vagy ha útni kezd, meg sem áll százhuzsonháromig, — mint ez közelebből is megtörtént nem nagyon messze a pózeni tartománytól, — de hát az a haszon van a dolgban, hogy egy vagy két kerék megmarad, továbbá épen egy nem tudjuk hogy hányat ütött az óra, mint nem tudjuk az ország dolgáiban. — no meg a kerekai sem kopnak a folytonos járásban s így az egyszerű schwarz-waldi óra még az unokáknak is nagybecsü család klendium leend, — s végül az ilyen órák az adóhajtó sem foglalja le, hiszen mit érne velez? s még könnyen rá is foghatnak — ug is anyyi mindent ráognak, hogy szószándékosan rontotta el.

(-) **Hajtóvadászatot** szándékozott mult héten rendezni egy t—i fiatal birtokos a gabonavetésében garázdálkodó vaddisznók ellen, melyek oly vakmerők voltak, hogy Verhovina bérczkoszorús fensíkjaik elá, yva, nemes Szabolcsmegye rőmúra lekalandoztak s az ő gabonájában temérdek kárt okoztak, nem csak hanem a minap, midőn véteiseit megnézni kiirándult, haragos rőfűgészekkel majd halárá juszítotték. A hajtóvadászat rendezésével megbízott Nimród utód aztán a kérdéses helyszin mevizsgálására kirándulván, pontos kutatás után talált a gabonavetés közt egy vizenyös süppedékes területen sertiársorásokat, melyek azonban egy tenyérnyínel alig voltak terjedelmesebbek, talált lábnyomokat, melyek az ebtalpra emlékeztettek, s mindezek folytán hivatalosan konstalták, hogy a képzelt vadnakohelyett az ugynevezett tövises vagy sündisznók szerepelnek a vetésben, mégpedig a tett gázolásból ítélve, nem csekély számmal. Nem tudjuk, meg lesz-e elégedve a birtokos a tett hivatalos jelentéssel, s nem tartja-e meg a tervezett hajtóvadászatot?

(-) **Szinte ilyenforma** történt a napokban K.-ban egy ifjú barátunkkal, ki halván az urihánál, hol tartózkodott, hogy egy átközött görény ugyan pocskoljta a tyukokat, puskát ragadott s a pusztító állatot hosszas leselkedés után felpuffantatta. Azonban midőn a meg-

lőtt fenevadat bemutatta a háziának, kisült, hogy de bizony nem görény az, hanem egy görényoszóru — kandur.

(-) **Kaufman** községi orvos Kemeccen már elfoglalta állomását s ugy a nevezett, mint a szomszéd községekben közhírré tette, hogy szegény sorsu betegek részére vasárnaponként ingyen fog rendelni. Fogadja a tisztelt orvos ur méltánylásukat emberbaráti eljárásáért, s kísérje önjajott siker működését!

(-) **Furca trifurázis**r kezd közölni az „Egyetértés”, ráolvasván több képviselőre saját programjukat, melyben az önálló magyar jegybank és külön vátmentelt mellett kardoskodtak elválasztásuk alkalmával, — és most merőben ellenkezőleg szavaztak, dacára annak, hogy e kettős postulatum azt az egész nemzet lelkevel összeforrot! — Kiváncsiak vagyunk, miként vágják ki magukat e kellemetlen helyzetből az érdekeltezenegok?

(-) **Vállalkozó szellem** lakik bizonyos Danksing nevű urban Bufalóban, a mennyiben csodás szépségű nejt kiakarja soroltatni. — Erre faragásokon hívja fel a közönséget, — lévén egy sorjegy ára 25 centimes. Mi ismérünk még vállalkozób együt is, ki minden sorolás nélkül, ingyen is oda adná — oldalbordját!

* **Bancok Adalár „Uj Idők”** című igen kedvelté vált s gondall szerkesztett hetilapján az évi 21-iki száma a következő válogatást s érdekes tartalommal jelent meg. — A virágnyelv. — Thalczey Lajostól: „Ha meghalok” (eredeti költ.) Darany Viktortól: A Reszenyei nővérek” (eredeti elbeszélés). Büttner Juliától: „A divathölgy.” (Murad Effendi költeménye). Farkas Antal fordításában: „A dandárnok” (Turgenjev elbeszélése). — „Egy cletkép.” (Cobb Sylvanus rajza). — „A szellemidezők.” Jánki Györgytől: „A két Kisfaludy. Irta Szabó Tamás (bírálat). Tóth Sándortól: „irodalmi társadalmi és művészeti hírek”. — A horitok: Hymen sakk-talány. betű-rejtély (három jutalommal, a megfejtő előfizetők számára). — szírák, a szerkesztő nyilt válszai, vegyesek, hírdetések. — Eözfizetési ára az elegans kiállítású hetilapnak évmegyedre 2 frt. 50, félévre 5 frt. Tanítóknak, kisebbrangú tisztviselőknak, és olvasó-egyleteknek 20% engedmény. Kiadóhivatala: Budapest, Országút 45. szám.

Vegyes.

- **A philadelphiai világkiállítás helyiségei.** A philadelphiai közkiállítás május 10-kén megnyitották. A kiállítás épületeinek csoportját egész város, mert a kiállítás helyének több mint 260 acrinyi területén nem csupán a tulajdonképeni kiállítási paloták emelkednek, hanem igen sok másféle épület is, melyeknek száma már is többre megy 150-nél; és a kiállítási terület környékén óriási szállodák és egyéb helyiségek épültek, a melyek az egész vidéket igazán egy nagy és népes város külső színezetével ruházzák fel. Az iparpalota 21 acrinyi területet foglal el, 1800 láb hosszú s 405 láb széles. E főépület már január óta teljesen kész, ugy hogy a tömegesen érkező kiállítási tárgyak rendezését ideje-korán megkezdheték. Az épület északi homlokzata előtt nagy vasuti állomás van, hol az érkező csomagokat egészen az ajtóig szállítják a vonatok, s innen gyorsan továbbítják rendeltetési helyeikre. Belső díszítése, főleg a falak és oszlopok élénk, változatos színezése által köti le a látogatók figyelmét. A fő- és mellék csarnokok és termeek boltozta könnyed, világos kékszínre s közvetlenül a párkányzat felett lötuszleveleket utánozó cifrizatokkal bíbor verese van festve. Az oszlopok, melyeken a tetőzet nyugszik, többnyire szintén bíborveresek, az oszloplejek vereses sárgák, míg legfelül, a hol az oszlopok a boltozatot érintik, hasonlóképen a bíborveres az alapszín, melyen itt-ott fehér és kék, vagy fekete és kék rajzok láthatók. Minden szárnycsarnok nyílása felett bíborveres alapon fekete vagy kék színnel e két betű „C. E.” (Centennial Exhibition) látható s minden harmadik oszlop fejét az „1776.” év számgjegyei díszítik. — Az iparpalotán túl, azaz egy irányban és párhuzamosan, a gép-csarnok emelkedik, mely nagyságára nézve is közvetlenül a főépület után követhetik, a mennyiben több mint 14 acrinyi területet foglal el. A gép-csarnok legnagyobb nevezetessége mindenesetre a Corliss-féle óriási gözgépj, mely a kiállításon összes gépeket fogja hajtani. E gép-szörnyeteg két külön — egyenként 700 lőerejű — gépből van egygyé alakítva s erejét szükség esetén egészen 2500 lőerejig lehet fokozni. Egyébárat e hatalmas gép szintén kiállítási tárgy, melyet Corliss H. György készített Providence-ben, Rhode Island államban, 700 tonnával nyom. Darabokra szétszedve vasuton szállították Providence-ből Philadelphia-ra, tehát majdnem 500 angol mérföldnyire. A gép-csarnok déli oldalához csatolt melléképület a szivattyukat fogja befogadni. Középen 150 láb hosszú s, 60 láb széles és 7 láb mély vátartó van, melyből a szivattyúk t a p l á l k o z n i f o g n a k. — s melybe a felhasználó vizet vízszél fogják bocsátani. — A főépület előtt jobbra emelkedő négy tornyos épület a művészetek gránitcsarnoka, mely egyszerűsággal a százados évszázad és a kiállítás maradó emléképelete (Memorial-Hall) leend és így a czélnak megfelelően van tervezve és felépítve. Az Egyesült-Államok egész területén alig van ehez fogható izlésteljes és díszes épület. Ugy épület az, melynek építése rendez körülmények közt

éveket vitt volna igénybe, most azonban a Fairmont-parki tündérvárost előteremtő büvös hatalom parancsára néhány hónap alatt készten állt. Pékvése különösen alkalmas teszi ez épületet a festmények és szobor-csoportokat előnyös kiállítására. A női munkák pavilonja a kiállítás egyik legszebb épülete, s az amerikai nők vállalkozó szellemének és erélyének hatalmas bizonyítéka. — Amerika női már 1873. elején megérdeklődéssel karkolték fel a kiállítás eszméjét s az általuk e célra rendezett mulatságokból, hangversenyekből és felolvasásokból — csakhamar 150,000 dollár (300,000 forint) gyűlt be, mely öszeszet a kiállítási női bizottság a philadelphiai kiállítási bizottság pénzügyi osztályának rendelkezésére bocsátatva. Ennyivel azonban meg nem elégedve, a nők elhatározták, — hogy a kiállítási területen külön épület fognak emelni, hogy „megmutassák a világnak, mit tettek a nők a multban s példadokkal bizonyítsák be, miszerint a nők munkaköre nem csupán vargótüre szorítokzik.” Rövid idő alatt 30,000 dollárt gyűjtöttek össze, s így állt elő a női pavillon, melyben mindazon felelősek, találmányok és javítások, melyekben a nők az ipar, művészet és a közélet többi terein tettek ki lesznék állítva. A meglepetlen szerkesztési épület, mely szintén állandó emelők fog megmaradni a Fairmont-parkban s tündérválothoz hasonlít. — A tulajdonképeni kiállítási épületek hosszu sorozatát: a földmívelési csarnok és az Egyesült-Államok kormányának épülete zárja be. E sok főépületekhez több apró melléképület csatlakozik s azon kívül minden idegen állam és az Unió legtöbb állama is külön épületeket emelt különleges kiállítási tárgyal s oda küldött képviselői és hivatalnokai számára. E sok épület már külön-külön is nagyon érdekes, összesen pedig oly nagyszűrésű egésznek képeznek, a milyentől a becsi közkiállítás is csak megközelítő képet nyújthatott. Philadelphia-ban is lesznek a különböző nemzetiségűek lakházikai, tanodáik és vendéglők, a melyek az 1873-iki évi kiállítást is úgy érdekessé tették.

Nyirfalombok.

XVII.
(Mire lehet használni a barátot? Hát a barát-eruha hol maradt? Pap, de azért nem páter. A rosszul értet név. Hányan vannak? Színlepi eskü. Szerelők és szerelők. Hogyan lesz nyírből tizenkét? Hány pohár bor dukál a reggelire? A nomád élet költsézte.)

Vajon kit ugat az a kutya oly mérgesen, hogy az embert déli álomból felriasztja csabolással? Hm! Hiszen ez az imregi barát, ki minden évben megjelen a vidéken koléddáni. De hát még alig három hónapja hogy itt volt. No mindegy, legaább nekik kivel tartizni, s ezt a pogány savanyu lektárt fogasztani, aztán meg évdöni vele, hogy mikor növesztí már meg bajuzást, szakállát, és mikor házasodik meg? Szinte látom, milyen ájtatos képeket fog vágni, midőn násznagyul ajánlkozom, s pláne a leendő keresztapaszógot is kikötöm magamnak, ha ha! No szabad, — hozza a jó szerencse kedves páter! foglaljon helyet s tegye magát kényelembe, legelőbb is pedig legyen be egy pohárral ebből a hazai vinkóból... így la! hanem mi a kö! hát a reverendát hol hagyta páterkám? talán bizony valami szép meyeckénél? ha ha! no csak ne is tagadja, történt már ilyen furcsaság, még pedig tudtommal is nem egyszer, a reverendissimus pater gárdiánál is, ha nem hiszi, akár el is mondanám, hol és mikor történt, ha ha, ha, hahaha!

— Rogo humillime domine spectabilis! tővedésben méltóztatik lenni, a mennyiben én, dacára annak, hogy magam is pap vagyok, teljességgel nem formálhatok igényt a páterkám nevezetre,

— Hogy-hogy amice?

— Ugy domine spectabilis! hogy én Thália papja vagyok, vagy is bonni kedves nyelvünkön szölvá, a nemzeti színművészet egyik buzgó és fárdhatlan apostola, s miként Dorogról és Mikepérsről hozott authentikus bizonyítványaim igazolják, egy minden tekintetben kitűnő dráma, népszínmű és operette társulat igazgatója Turulszárnyi Bendegúz, — alázatos szolgálja.

— Hm, hm! akkor hát olyan komédiás vagy mi a gereben maga Gézengúz barátom? — Bendegúz, kérem. Bendegúz, nérvona az ós szittya vezérnek, és színművész.

— No hát nem bñom, legyen Szerrehuz, hanem hány tagból áll a vezetése alatt álló társulat?

— Híjaj uram! e kérdést művészetünk pártolásának arányai fejthetik csak meg biztosan és számszerűleg. Ha a tisztelt közönség keilleg fel fogja saját és a közművelődés magasabb érdekeit, — parbelu! egy pohár nedűt beveszek, engedelméből... igen, ha a közönség tömegesen sőt áldozni állírelével a művészet isteni ótárinak, akkor társulatom 25—30 tagra emelkedik, míg ha a lelkes pártfogólas hiányzik, a személyzet létszáma természetesen nagyot csökken, s miután e vidéken még nincsenek hitles adómaina a nagylelkű Moecc-nak komlét névsoráról, egyelőre tizenkét tagból álló társulatot szerveztem, s ezenem felkértem a dominus spectabilis is kegyes pátrónusomul, a mennyiben oly biztosnak tar-

tom, mintohgy ezt a csabó színi italt imem megköstölöm, hogy a nagyérdemű publikum osztatlan tetszését sikerülend teljes mérvben kiérdemelnem.

— Jó jó, csak aztán azt ne mondja róla a publikum: amice Bendeguz! bennünket kend behuz!

— Oh nem, — esküszöm Falstráfré Lear királyra és Machbetti boszorkányaira! — No már ha ennyi szentre megesküzik, inkább elhiszem. Hanem azért szeretném tudni a személyzet nevét és szerepét.

— Igen, igen! Első helyen áll az igazgató, mint primo amorosó, drámai hős, kitűnő büfő és non plus ultra intrikus, egyszersmind karmester, hátha kocczantánánk az egészségéért?... azután donna Elvira — nőm — felségs heroína, naiv színésznő és coloratur énekesnő... továbbá Perczeg ur, apaszínű és híres komikus... ezenkívül demissillo Róza szende hölgyek és pakos szoba-cizucosk személyesítője... madame Turpis soubrette énekesnő, s általában mindegyik szerepkörben nagy feltűnést okoz... a Turulszárnyú testvérpár — fiam — büszke vagyok rájuk, elég legyen rólok csak ennyit mondanom, s végül senior Asztalos a szintenoda jeles növendéke, ki már eddig is szép reményekre jogosít fel, még pedig a legnehezebb, legfárasztóbb szerepekben.

— Bravo Bendeguz barátom! de há még négy bújva van a tizenkét színésznek.

— Persze, persze, hanem mükedvelők is ajánlkozak az előadások érdekében tételére — Értsem... no a társulat zoldágra jutásáért plántálunk be egy fél liter nedűt.

— Azaz... kérem... gratia fejmenek! én már nem instálok többet.

— Ugyan miért?

— Bocsanát! nekem három-négy pohár bor épen elég a reggeli után...

— Micsoda? hát még nem is ebédelt? Gyurka, Pesta, hozzatok hamar kolbászt, hurkát, oldalast, tepertós pogácsát...

— Hát aztán Bendeguz barátom! nem unja meg néha ezt a nomád életet?

— Uram! Nincs pálya, melyel a magamét felcserélném. Ha valaki azt mondaná: ne-

szeg egy miniszteri tárcza, vagy ötszáz hold föld, vagy egy Wertheim-szekrény félmillió forint beléssel, azonban a színezettel fel kell hagynod, — hangosan kinevetném. Hát én rabja legyek annak a dohos bureaunak, orromnál turjam azt a földet, vagy a pénzét hétéfősárkányként őrizzem? Magasabb régiójában élek a fogalmaknak, semmint leköszem magamat a föld göröngyéhez, röpülni vágyom szadadon függetlenül. Uram! mikor én felélek a „Kékszakalú herczeg”-ben, midőn kiáltom mint III. Rikhárd „országomat egy loórt”, midőn egy-egy cavatinát elzengek ilyen formán... és a közönség tapsol, nevet, őrgöng, tombol a művészet gyújtó batása alatt: oh akkor több vagyok mint ember, akkor a művészet isteni kéje áramlik át egész lényemenem... Azonban már megyek más uriházakhoz, — legyen szerencsém.

— Servus... No ez is fránya egy ember! Hanem ha mindig így énekel, mint most produkálta magát, az egész falu parkánya elpusztul azoktól az átkozott fulkarmoló hangoktól. — No semmi! azért csak megnézünk az előadókakat!!!

— z. y —

Szerkesztői posta.

— K. P. urnak Visa. Hallottam. Fogadd részvételem. Irj, várja barátod.

— K. B. urnak. Ne hangezgy. Jobb ha sz elfizeted a kifizet.

— E. M. urnak Rotteg. (Erdély.) Mikor írod már azt a levelet?... Csakugyan, nem tudom, mit gondoljak.

— Mihály urnak Sárosi. Hát ti nem tudtok írni már? Különben erre jártát, meg se láttát!

— A. B. urnak Iglón. Jönni fog legközelebb.

— Karolus Magnusnak Nyiregyháza. Hát hogy leszünk az első sat. sat. Irjál. Irj nekünkőlön arról is, a miről írni akarsz.

— Pistának Tulácska. Hát mi lesz Pesta? Egyet azólok, kettő lesz belőle. — Hát legyen jó dolgod!

— Záborszkinak. Intézkedünk.

— Maj. 23. jubiláltunk is. Tudod! Az új kalap vivát.

— Horognak. Levelet írtunk. Ugy legyen! Secus non facturi.

— S. B. urnak. Jövő számunkban!

— B. y. urnak. S. P. atakon. A levelet vetük. Bene! A közlemények — z. y. hoz küldendők.

— T. K. K. urnak Erdőd. Ezer köszönet a szíves megemlékezésért! Ha pusztán rajunk állna, — serényebbek volnánk, küloben eddig is tettünk lépéseket. Baráti üdvözléteinket — parszo az ifjú művészek is! A rózsanuskotály it is sikerült, — a másik teljességgel nem!

— T. G. P. urnak K-ó. A ki tudna jót cselekedni...

— Dharádsznak. Azért hogy fagy jó, lehetne még bűgösznai. Otium est pulvinar satanis.

Felolós szerkesztő: **ANGYAL GYULA.**

Főmunkatárs: **Vitéz Mihály.**

Üzleti értesítés.

A nyiregyházi terménycarnoknál május hó 20-án bejegyzett terményárak.

	Piaczi ár.	Kereskedési ár.
Rozs 100 kilogram	7 10—7 25	7 25—7 35
Buza	8 40—9 00	8 75—9 50
Árpa	5 80—5 90	6 00—6 10
Zab	7 40—7 60	
Tengeri	4 65—4 75	4 80—4 90
Köles	4 50—4 60	4 80—5 00
Bab, tiszta fehér	6 50—6 75	
Bakköny	0 00—0 00	5 00—6 00
Káposztarepce	0 00—0 00	
Lenmag	0 00—0 00	
Kömberka	0 00—0 00	
Kendermag	0 00—0 00	
Mak	0 00—0 00	
Napraforgó olaj 100 kg	00—00	38 00—40 00
Szezz		28

Hirdetések

felvételére a legjutányosabb árak mellett ajánlkozik a „Szabolcs” kiadó hivatala.

Felvételnek pedig a hirdetések kiadó hivatalunkon kívül helyben még a nagy czukrázda épületében levő ifj. Czukor Márton fűszer- és vegyes kereskedésben.

A „SZABOLCS”
kiadóhivatala.

HEDLER A. és TÁRSA

szobafestő cézög

Nyiregyházán, nagy-kállói-utca, 1051. szám alatt.

Tisztelettel ajánljuk magunkat a n. é. közönség kegyeibe; s kérjük mindenemű megrendeléseiket a fentnevezett cézöghöz küldeni. — Gyakorlati és a nagyvilág műizléseit teljesen sajátunkká téve a n. é. közönség kívánalmainak mindenben megfelelen-dünk.

tisztelettel:

Hedler A. és Társa.

3—3

H I R D E T É S E K.

Sthymmel Gyula

rövid- és fehérnemű árak raktára

Budapest. IV. (belváros) egyetem-utca 1.

ajánlja jól rendezett raktárát

- Férfi Oxford színes ingek 1.30, 2.— 2.50 kr.
- Cretton színes ingek 1.20, 1.80, 2.20 kr.
- Legjobb minőségű chifon ingek drbja 1.30, 1.50, 1.80, 2 20 kr.
- Férfi lábravalók magyar és német formában drbja 1 ft, 1.30, 1.50, 2.— kr.
- Férfi nyakkendők a legújabb divatban, minden árban 10 krtól kezdve.

Nők részére a legújabb gallér és kézelők,

SELYEM- és BARSONYSZALAGOK.

Ruhavarráshoz szükséges hozzávaló. Organtin, Mousseline, gép-czernák, gombok, és diszek igen nagy választékban.

Vidéki rendelmények pontosan eszközöltetnek.

Vászon fehérítés.

Tisztelettel értesitem a n. é. közönséget, hogy fehérítés végett nyers vásznaikat Nyiregyházán Török Péter ur fűszer kereskedésébe sziveskedjék átadni, ki az átvételkor arról nyugtát ad, egyszersmind biztosítom a n. é. közönséget, hogy tiszta és természetes fehérítéssel fogok szolgálni. —

Kelt Rozsnyó, 1876. Május hóban.

Eros Sámuel,

első hazai vászon fehérítő.

3—3.

PÁLYÁZAT.

H. Hadház városában folyó 1876-ik év július hó 1-ső napján felállítandó állatorvosi állomásra ezennel pályázat nyitattik.

Ezen állomás 320 ft. évi fizetés, 80 ft. lakbér és két öl tüzifa javadalmazással láttatik el, ezenkívül egyszek ha beteg állataikat az orvos lakására vezetik 20 krajczárt, ha pedig az orvos a tulajdonos lakására lemezy, 40 krajczárt lesznek kötelesek fizetni, műtétekért külön díj fizetetik.

Kötelessége lesz a megválasztandó állatorvosnak a közgulya, ménes csordák és nyájak felett a kelő orvosi felügyelet gyakorolni, és a mérszártsékba kímérendő marhákat legválságuk előtt megvizsgálni s ez utóbbiért meghatározott díjt huz.

Pályázni kívánó orvos urak felkéretnek kelően felszerelt folyamodványaiknak a folyó év június hó 15-ik napjáig H. Hadház városi tanácshoz benyújtására; a megválasztandó állatorvos az állomást folyó év július havában elfoglalni köteles leend.

Kelt H. Hadházon, az 1876 ik év május hó 6-ik napján tartott tanácsülésből.

H. Hadház város tanácsa.

Kiadta: **Cony Zsigmond,** jegyző.

171 3—3.

Az első magy. kir szab. amerikai
ablak és csiga redőny
(Roulea ux) gyár
Budapest, gyárutca 14. sz.

ajánlja készítményeit: u. m. mindenemű kerti és csiga redőnyöket, mindenféle divatos kiegészítéssel ellátva, bármely ösmeretes anyagból. Kerti (zsalu) redőnyök ára 4 frt 60 kr, csiga redőnyök ára 2 frt 40 krtól kezdve fel-fel. Rendelményeknél kérek a pontos mérték feladása.

162 3—3

BUDAI VIZGYÖGYINTÉZET.

Ezen intézet meglepő széppé átalakítva s egy új épület által jelentékeny nagytva: fekvése a regényes budai hegyektől környezve gyönyörű és egészségi tekintetben megbecsülhetlen.

Gyógyeszközök: 1. a vizgyógyászat, 2. a villámgyógy, 3. a svédortnaszat; azonkívül az étkezés (saját intézeti konyhával) és életmód a betegség és gyógy-módra való tekintettel van szabályozva. E gyóymódomok a tapasztalás és tudomány által a megszámálhatlan gyógsikerek folytán első s leghatalmasabb gyóghatárnok gyanánt vannak elismerve.

Sikeres gyógykezelésre ajánltatnak: idegbeteg-égek, fájdalmak, migrain, álmatlanságok, szédülés, szívdobogás, asthma, hűdés, általános s nemi gyengeség, vidtáncz; vérbajok: közsvény, görvély, buja-, higany, jodkór, alcoholismus, váltóláz, és utóbajai, vérszegénység, sápkór, kezdődő tüdőbaj, a torok és mell huruts állapotai; vérkeringési zavarok, aranyér; gynomor, bél-, maj-, lép-, vese-, hólyagbajok; női betegségek (méhajok és hysteria) szem-, bőr-, és c ontbántalmak.

Fel nem vétetnek: elmebetegék, máj és hólyagkövek, rák, operátóra való bántalmak, s oly betegek, a kiknél enyhítés és gyógyításra kilátás nincsen.

Az intézet helyiségei vonzó s barátságosak, s benne a tartózkodás igen kellemes; bő szórakozásról is kelleog van gondoskodva, s azért oly egyéneknek is ajánlható, a kik az idény alatt egyszerűen fürdőre menni óhajtanak, s e mellett egészségüket edzeni akarják. Ritka előny, hogy az intézetből a főváros mind em helyére omnibuszokozás által könnyen eljuthatni, s közelében van a svábhgyi pálya, és zülgizeti lövasút.

Gyógyítási tekintetben a gyógyintézeti jelleg szigoruan fenn van tartva, mire nézve programmat a t. közönség figyelmébe ajánlom, melyet kívánatra megküldök. Budapest, I. ker. város major-utca 318. sz.

166. 3—3

Dr. Vaskovits János, igazgató tulajdonos.